

Луїза

Серпень 1975 року

Ліжко порожнє.

Луїза, двадцятитрирічна вожата, низькоросла та з хрипливим голосом, трохи напідпитку, стоїть босоніж на теплих шорсткуватих дошках у будиночку під назвою «Ялиця» й намагається осмислити відсутність тіла на нижньому ліжку біля дверей. Згодом саме ці десять секунд, які дівчина витрачає, щоб усвідомити побачене, послугують їй доказом того, що час — це лише людська вигадка, яка може сповільнюватися або прискорюватися під впливом емоцій чи хімічних речовин у крові.

Ліжко порожнє.

Дівчата зазвичай залишають на поличці біля дверей ліхтарик як указівник: якщо його немає, значить, мешканці табору пішли до вбиральні. Зараз він стоїть у будиночку. Луїза повільно обертається, по черзі називаючи імена дівчат, які потрапляють їй на очі.

Мелісса. Мелісса. Дженніфер. Мішель. Емі. Керолайн. Трейсі. Кім.

Вісім дівчат у будиночку. Дев'ять ліжок. Вона перелічує їх знову і знову.

Врешті-решт, коли заперечувати вже неможливо, дозволяє одному імені виплисти на поверхню її свідомості: *Барбара*.

Порожнє ліжко належить Барбарі.

Вона заплющує очі. Уявляє, як до кінця свого життя повертатиметься в це місце й у цю мить: самотня мандрівниця в часі, привид, що переслідує будиночок «Ялицю», безнадійно чекаючи, що тіло з'явиться там. Чекаючи, що сама дівчина, Барбара, увійде в ці двері. Скаже, що була в туалеті, щиро перепросить, бо забула про правило брати ліхтарик із собою, як вона робила раніше.

Але Луїза знає, що цього ніколи не станеться. Вона відчуває — проте не може чітко пояснити як, якимось шостим чуттям, — що Барбара пропала.

«З усіх мешканців табору, — думає Луїза, — з усіх вихованців зникла саме вона».

* * *

О 6:25 Луїза повертається крізь дверну порт'єру до кімнати, яку розділяє з Анабель — своєю помічницею на стажуванні. Сімнадцятирічна балерина із Чеві-Чейз, містечка в Меріленді, Анабель Саутворт, хоч і ближча за віком до вихованців табору, ніж до Луїзи, завжди тримається прямо й говорить з іронією. Намагається чітко провести межу між тринадцятирічними і сімнадцятирічними — таку ж, як і фанерна перегородка, що відокремлює основну частину табору від куточка вожатих.

Луїза трясє Анабель, будячи її. Й ось дівчина мружить-ся. Показово затуляє очі ліктем. І знову занурюється в сон.

Луїза починає щось запідозрювати: відчуває перегар від пива. Думала, що то від її тіла — від власних шкіри й рота. Безумовно, вона достатньо випила минулої

ночі, щоб відчути наслідки вранці. Але, стоячи над Анабель, уже сумнівається: а що як запах іде від Анабель, а не від неї?

Її це дуже непокоїть.

— Анабель, — шепоче Луїза тоном, що раптом нагадує їй голос матері. І певною мірою вона зараз нею і почувається — поганою і безвідповідальною до цієї дівчинки.

Анабель розплющує очі. Сідає і миттєво здригається. Її погляд зустрічається з Луїзиним, очі розширюються, а обличчя бліднішає.

— Мене зараз знудить, — ледве не кричить вона. Луїза шикає на неї і хапає першу-ліпшу посудину, до якої може дотягнутися, — порожній пакет з-під картопляних чипсів із підлоги.

Анабель хапає пакет — і її вивертає. Тоді підводить голову, захекана, та приглушено стогне.

— Анабель, — каже Луїза, — у тебе похмілля?

Дівчина налякано хитає головою.

— Мені здається, що... — каже вона, і Луїза знову шикає на неї, сідаючи цього разу на ліжко дівчини й рахуючи подумки до п'яти, як робила ще з дитинства. Вона змушує себе не дратуватися.

Підборіддя Анабель тремтить.

— Здається, я з'їла щось погане, — шепоче вона.

— Ти ходила гуляти вчора ввечері? — запитує Луїза. — Анабель? — Дівчина дивиться на неї. Обмірковує. — Це важливо, — наполягає Луїза.

Як правило, вона терпляча зі своїми помічниками. Звикла допомагати їм упоратися з першими похміллями й не заперечує, коли вони трохи розслабляються у вихідний день. Як старша вожата цього року, зазвичай

будиночка наприкінці ночі, уже після комендантської години. Десь о другій? Може, третій? Образи уривчasto повертаються до неї фрагментами: розтулений рот Мелісси Р., рука Емі, звисла до підлоги, але самої Барбари серед цих спогадів немає. Як і спогаду про її відсутність у ліжку.

Натомість у пам'яті чітко постає інший спомин: Джон Пол на галявині розмахує руками спершу в її бік, а потім — у бік Лі Товсона. Джон Пол, який звук погрожувати всім бійкою, як типова дитина багатіїв, стиснув кулаки, ніби виходив на ринг. Лі — дикий і запальний, ще у фартусі після вечері — швидко розібрався із Джоном Полом, залишивши його на землі, а той розсіяно кліпав очима, дивлячись на гілки над головою.

Сьогодні пахне смаленим. Так завжди буває, коли Джон Пол розуміє, що вона клеїть дурня перед ним.

Для протоколу: цього разу вона не пускала пилу в очі.

* * *

Анабель трохи піднімається, пожадливо вдихаючи повітря. Затуляє очі рукою.

— Ти знаєш, де Барбара? — запитує Луїза, одразу переходячи до справи. Часу обмаль: незабаром прокинуться дівчата в сусідній кімнаті. Анабель немов хтось обухом по голові вдарив. — Ван Лаар, — каже Луїза, а потім уточнює, уже тихіше: — Наша вихованка табору.

— Ні, — каже Анабель і падає назад на ліжку.

І, звісно, саме в цей момент звучить ранкова побудка з гучномовців, установлених на деревах по всьому табору. Це означає, що по той бік фанерної перегородки

вісім дівчат дванадцяти-тринадцяти років неохоче прокидаються, піднімаючись на ліктях; лунають їхні тоненькі голоси, зітхання й схлипування.

Луїза починає тупцювати.

Анабель, досі лежачи, тепер спостерігає за нею і починає розуміти проблему.

— Анабель, — каже Луїза. — Не бреш мені, це дуже важливо зараз. Ти виходила вчора вночі? Після того як діти лягли спати?

Анабель, здається, затримує подих. Потім видихає. Киває. Луїза помічає, що її очі наповнюються сльозами.

— Так, виходила, — відповідає вона з дитячим тремтінням у голосі. Вона дуже рідко потрапляла на слизьке у своєму житті — у цьому Луїза впевнена. Анабель росла тою самою дівчинкою, якій із народження розповідали про її цінність у цьому світі. Про те, якими щасливими вона робить усіх навколо. Анабель уже вповні дала волю сльозам, а Луїза намагалася стриматися й не закотити очей. Чого вона так боїться? Їй нічого не загрожує. Їй сімнадцять. Найгірше, що може статися з Анабель, — це те, що її звільнять і відправлять додому до багатих батьків, які, до речі, дружать із власниками табору і саме зараз гостюють у їхньому будинку на території табору. Водночас найгірше, що може статися з Луїзою... «Я ж доросла людина, — з докором нагадує собі жінка. — Ну, не треба робити занадто багато припущень, — каже вона собі. — Просто не забігай наперед».

Луїза підходить до завіси. Трохи відсуває її. У цей момент зустрічається поглядом із Трейсі — сусідкою Барбари по ліжку, тихою дівчинкою, завмерлою на схо-

дах двоповерхового ліжка. Дитина вочевидь помітила, що щось відбулося.

Луїза вмить відпускає фіранку.

— Вона зникла? — запитує Анабель.

Луїза знову її осаджує:

— Тш-ш-ш, не кажи «зникла». Кажи, що її немає в ліжку.

Луїза оглядає маленьку вожатську кімнату, шукаючи докази їхніх витівок минулої ночі. Збирає все знайдене в коричневий паперовий сміттевий пакет: порожню пляшку пива, яку вона випила на шляху з галявини; недокурок косяка, який вона видиміла десь у певний момент; пакет з-під чипсів із блювотинням, який вона бере двома застиглими пальцями.

— Ще щось треба приховати? — питає вона Анабель, яка хитає головою.

Луїза закриває пакет, складає його, щоб зробити менш помітним.

— Слухай мене, — каже вона. — Можливо, тобі доведеться взяти відповідальність за дітей цього ранку. Я ще не впевнена. Якщо це станеться, мусиш позбутися цього пакета. Просто викинь у сміттевий бак дорогою на сніданок. Його треба позбутися. Ти зможеш це зробити? — Анабель киває, досі зелена на вигляд. — Зараз, — каже вона підлітці, — просто залишайся тут. Не виходь якийсь час. І не... — Вона вагається, добираючи слова, які звучали б серйозно, але не викривали б її саму. Зрештою ж, говорить з дитиною. — Просто нікому нічого не кажи про минулу ніч. Поки що. Дай мені трохи подумати.

Анабель замовкає.